

- De les vies i camins que assenyalen cap el Misteri de Déu (ciència, filosofia, ètica, es-tètica i mística) i que venen a sintetitzar la presència de Déu i la seva absència... Quina o quines et ressonen d'una manera especial? Per què?
- La frase «Qui estima coneix Déu perquè Déu és Amor» (1Jn 4,7ss) dona peu a vàries interpretacions de l'amor: com a do gratuït i desinteressat, com a entrega que satisfà una necessitat, etc. Com ho veus tu? Quina és la teva experiència?
- Déu està present i a la vegada ocult. Com experimentes la seva revelació i la seva no intervenció en la història?
- Analitza la teva pròpia inquietud sobre Déu, pensa en la pregunta sobre la seva existència que no t'abandona... podries entendre-la com la manera particular que té de sortir a trobar-te?

I jo, què puc fer?

- Potser et costa afirmar l'existència de Déu i dir que creus en Ell, però reconeixes que en molts moments de la vida, quan esteu sols, tutesges amb Ell. Continua aquesta relació i mantén-te obert a allò que pugui venir a través d'ella. Et pot ajudar utilitzar algun recurs d'internet per a l'oració: *Rezando voy* (www.rezandovoy.org), *Espai Sagrat* (www.espaisagrat.org), *Pray as you go* (www.pray-as-you-go.org)... n'hi ha en molts idiomes.
- Parla amb naturalitat d'aquest tema amb els teus amics i amigues, intentant evitar postures rígides o excloents. És bo compartir la cerca.
- Fes alguna activitat solidària que et permeti descobrir la proximitat de Déu en les persones que pateixen.

Com aprofundir?

- GONZÁLEZ FAUS, J.I. (2014). *Déu?*, Barcelona, Cristianisme i Justícia, Quaderns 190.
- DIVERSOS AUTORS (2009). *Per què vaig tornar a la fe*, Barcelona, Cristianisme i Justícia, Quaderns 159.
- VIVES, J. (2002). *Carta a M. Àngels*, Barcelona, Cristianisme i Justícia, Quaderns 111.
- *Calvary* (2014). Dir. John Michael McDonagh, Irlanda.
- *El setè segell* (1957). Dir. Ingmar Bergman, Suècia.
- «Hemana duda» (2009). Jorge Drexler.
- «Cantaré por siempre» (*Ite inflammate omnia*) (2014). Cristóbal Fones.

Déu?

El silenci de Déu

«Per què la cruel impossibilitat d'arribar a Déu amb els nostres sentits? Per què se'ns amaga en una fosca nebulosa de promeses que no hem escoltat i de miracles que no hem vist? [...] Què serà de nosaltres, els que volem creure i no podem? Per què no aconseguim matar Déu dins meu? Per què segueix habitant en el meu ésser? Per què m'acompanya, humil i sofert, malgrat les meves malediccions que pretenen eliminar-lo del meu cor? Per què segueix sent, malgrat tot, una realitat que es burla de mi i de la qual no me'n puc alliberar? [...] Jo vull entendre, no creure. Vull que Déu em doni la mà, giri el seu rostre cap a mi i em parli.»

Diàleg de la pel·lícula *El setè segell*, d'Ingmar Bergman (1957)

I. Hi ha accessos a Déu? Vies que apunten a Ell

En Déu, només s'hi pot creure, i això no significa que la fe sigui irracional o infundada. Hi ha indicis en totes les dimensions del nostre ésser que encaminen en aquesta direcció.

Ciència. Permet intuir una ment suprema que crea i organitza l'univers... Però, quina relació té amb nosaltres? Li importem?

Filosofia. La intel·ligència humana té percepció de les seves fronteres. La raó entreu un absolut que permet i sosté la solidesa i la pluralitat del que és real... Però, on ens porta com a humanitat? Hi podem confiar?

Ètica. Sabem el que està bé i el que està malament. Intuïm un ésser suprem, bé suprem, que impulsa a fer el bé... I, malgrat tot, per què tant sovint les coses van millor als que obren malament?

Bellesa. Aporta un doble dimensió: gratuït i suggeriment... La bellesa ens arriba com un regal inesperat i ens remet més enllà d'ella mateixa. Meravelles del món: sou vosaltres Déu? —«Busca més enllà de nosaltres».

Mística o experiència espiritual. Tot i que subjectiva i minoritària, posa en contacte amb el misteri de Déu: «Tu estàs aquí, amb mi». Però... on trobar Déu en un món envaït pel mal i pel dolor?

Els indicis suggereixen, però no demostren ni aporten proves concloents. Continua preguntant la pregunta: si Déu existeix, podem relacionar-nos amb ell?

Déu: algú a qui poder dir «tu» i no simplement «ell».

2.A la recerca de resposta a l'ansia de plenitud

«Si hi hagués déus, com podria suportar no ser-ne?» F. NIETZSCHE, *Així parlà Zaratustra*.

De l'home a Déu. El primer accés de l'esser humà a Déu és reconèixer que el primer no és Déu. Aquest reconeixement ha de passar d'una formulació teòrica a una actitud vital. Aquest és el sentit primari de la nostra lloança que Ell no necessita per res i el primer pas perquè Déu se li faci conscient o inconscient present.

«Per aquell qui vol veure, hi ha suficient llum i per qui no ho vol, hi ha suficient foscor.»

B. PASCAL, *Pensaments*.

L'escàndol del mal. El mal no ha d'explicar-se com un càstig de Déu, ni el bé com un premi. Qui creu en Déu podrà dir que se'n refia malgrat el mal; però mai creu en Déu com a explicació dels mals d'aquest món.

«No em buscaries si no m'haguessis trobat.»

B. PASCAL, *Pensaments*

3. El Déu cristià

«Déu, llunyà però no inaccessible, proper però no manejable».

Pedagog. Déu es manifesta de forma dinàmica i progressiva. El creient ha anat descobrint la proximitat de Déu, no en llocs i temps concrets, sinó en els altres, sobretot en els que pateixen i en les víctimes. Déu es va revelant com a Pare, però Pare de fills adults, cridat a créixer i no en una permanent minoria d'edat.

Déu actua revelant el seu amor inviolable cap a als éssers humans amb predilecció pels pobres i oprimits. Els homes no podem donar a Déu res que no sigui digne d'ell, ni necessitem fer-nos-el proper perquè ja està de la nostra part. L'únic que ens demana és una mica de confiança i la tenacitat per un amor igualitari entre nosaltres.

Pare, Fill i Esperit. Allò que és la clau, l'explicació i l'arrel última de tot allò que existeix (l'Absolut), no és una solitud absoluta sinó comunió absoluta. Déu com a Pare –absent d'aquest món– se'ns fa present com a Paraula que ens crida a reconèixer-lo en tots aquells que necessiten amor: en les víctimes de la història. I se'ns fa present en nosaltres com a Esperit que transforma el nostre propi esperit.

Novetat i Misteri. Més enllà dels nostres camins per arribar a Déu, és Déu mateix el que ens surt a trobar. Qui no aconseguim nomenar, el «Déu sense nom», és al mateix temps el Déu amb «rostre humà». El rostre d'aquells que pateixen.

4. Significat humà de l'existència de Déu

La justícia que brolla de la fe. Lluitar per la justícia, la fraternitat i la igualtat d'homes lliures és conseqüència i, a la vegada, preparació per a la trobada amb Déu. Si algú viu així, que no es preocupi si creu que no pot trobar Déu: segons el Nou Testament, l'ha trobat ja, encara que no ho sapigui (Mt 25,31 ss i Jn 4).

Ineludible i prescindible. Com que Déu es revela de forma progressiva, no hi ha necessitat de conèixer-lo explícitament. La vertical s'ha fet tant horitzontal que pot ser trobada encara que no es miri cap dalt: mirant només endavant. Com diu Francesc (bisbe de Roma) quan es troba amb ateu «no els parla de Déu» sinó que els pregunta si estan disposats a lluitar contra les injustícies dutes a terme contra els més desamparats, ja que amb això ja n'hi ha prou. «Només els parlo de Déu si ells me'n parlen».

El dèbil totpoderós: «Déu lliurà el seu propi fill» (Rom 8,32). En la seva relació amb nosaltres, Déu ha respectat tant la llibertat humana que no envia «legions d'àngels», sinó que envia el seu Fill, que es presenta dèbil, impotent davant dels homes, humiliat, despullat de divinitat. I, malgrat això, en aquesta màxima absència, els cristians creuen que és on Déu va estar més a prop de nosaltres. Precisament per això, la Creu no és l'última paraula sobre Déu, sinó que «Déu ressuscità Jesús» i es revelà allà com qui «crida a la plenitud».

Déu mostra el seu poder en la debilitat.

5. Conclusió: creure en l'Amor

Del Big Bang al Big Hug. De la gran explosió inicial, l'esser humà s'orienta a Déu en un procés d'aproximació mogut per l'amor i destinat a fusionar-se en una gran abraçada.

La fe en el Déu revelat en Jesucrist és una fe en l'amor com la realitat última que és fons i veritat de la vida. I comporta el compromís de convertir la pròpia vida en una entrega a l'amor i un aprenentatge de l'amor. Un amor que no és cec, sinó lúcid i intel·ligent.

Una relació amb Déu «sense confusió ni divisió». Sense confusió perquè Déu segueix sent Déu i l'home segueix sent home després de la unió. Sense divisió perquè, malgrat l'anterior, Déu i l'esser humà conformen una única realitat inseparable.

Per a un cristià, Déu és la notícia més important i la millor que se'ns pot donar als éssers humans.